

РЕШЕНИЕ

№ 696

гр. София, 30.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 17.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **9805** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.46, ал.5, вр. ал.2 ЗОБС, вр. чл. 145 и сл. АПК, вр. с Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/.
Образувано е на основание постъпила жалба от Н. Т. Ч. от [населено място] против Заповед № РОК23-РД09-367/12.09.2023 г. на Кмета на Столична община – Район „О. купел“, издадена на основание чл. 42, ал. 2 ЗОБС, вр. чл.33, ал.1, т.1, т.3, т.4 и т.7 и ал.2 от НРУУРОЖТСО, с която е отменена Заповед №РОК21-РД09-190/23.06.2021 г. на Кмета на Столична община – Район „О. купел“ за настаняването ѝ в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], ул. „767“, №6, състоящо се от две стаи и сервизни помещения със застроена площ 55 кв. м. В мотивната част на заповедта са посочени следните основания за отмяната на настанителната заповед, а именно: задължения за заплащане на такса битови отпадъци в размер на 964.22 лв., изискуеми за периода 2011 – 2023 г., нарушаване на добрите нрави, неполагане на грижата на добър стопанин при ползването на общинския имот и използването му не по предназначение.
Жалбоподателката иска отмяна на оспорената заповед, като твърди, че същата е издадена при съществени нарушения на административно производствените правила и на материалния закон, при несъблюдаване на неговата цел. В жалбата се твърди, че в заповедта не са посочени конкретните основания за прекратяване на наемните правоотношения, законоустановени в разпоредбата на чл.46, ал.1 от ЗОС, както и че твърдените нарушения са описани бланкетно в мотивната част на акта без фактическа

аргументация. Според оспорващата Доклад № 01/24.08.2023 г, на който се позовава органът в заповедта, не ѝ е бил връчен, съответно не е запозната със съдържанието му относно посочените в него нарушения при експлоатацията на имота и поради тези обстоятелства е изложено твърдението, че не е спазено задължението на административния орган да информира заинтересованото лице за образуването на административно производство по чл.46. ал.2 от ЗОБС. Изложено е твърдение, че след връчването на процесната заповед и в срока за обжалване на същата, жалбоподателката е заплатила задълженията си за такса битови отпадъци за процесния имот в размер на 964.22 лв., вследствие на което е отпаднало едно от основанията за издаването ѝ. По тези съображения, подробно развити в допълнението на жалбата и поддържани в съдебно заседание от процесуалния ѝ представител адв. Г. И., се иска отмяна на заповедта и присъждане на направените в хода на делото разноски.

Ответникът, Кмета на Столична община – Район „О. купел“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт В. П., оспорва изцяло подадената жалба като неоснователна и недоказана. В представен отговор са изложени подробни съображения относно законосъобразността на оспорената заповед. Моли съдът да отхвърли жалбата. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на оспорващата. По делото са събрани писмени и веществени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От приложените по делото писмени доказателства е видно, че със Заповед №РОК21-РД09-190/23.06.2021 г. на Кмета на Район "О. купел" - СО жалбоподателката е настанена в частно общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], ул. „767“, № 6, състоящо се от две стаи и сервизни помещения със застроена площ 55 кв. м., актувано с Акт за общинска собственост №611/24.06.1999 г. на Район „О. купел“ и последващ Акт за общинска собственост № 3941/26.01.2018 г.

От съдържащите се в административната преписка доказателства се установява, че в районната администрация са постъпили множество жалби от съседни на жалбоподателката относно използването на процесния имот не по предназначение, извършване на незаконно строителство, както и че същият е бил занемарен и използван от лица, различни от настанените в него. Налице са множество оплаквания за наличието на химическа тоалетна в двора на процесния имот, която ги смущавала с неприятна миризма. За тези обстоятелства са извършени проверки от общинската администрация. С констативен протокол №26/10.08.2023 г. работна група по чл.223, ал.2 от ЗУТ към СО – Район „О. купел“ е установила незаконно построен навес и изкопана септична яма в процесния имот в непосредствена близост до съседния блок, като е приложила снимков материал, доказващ наличието им. Видно от протокол №РОК23-ЕВ00-450-/2/16.08.2023 г. служители от отдел „УОСЖФ, ТД“ посетили отново имота с цел връчване на предписание за отстраняване на незаконните постройки, но понеже не открили наемателката на адреса, било поставено предписание на входната врата за отстраняване им в седемдневен срок от поставянето му.

При последваща проверка е констатирано, че горепосочените нарушения не са

отстранени, вследствие на което е изготвен Доклад №1/24.08.2023 г. от Д. Д. – ст. експерт „Общинска собственост и жилищно настаняване“, в който е прието за установено, че в общинското жилище живеят лица, които не фигурират в настанителната заповед, изграден е незаконен навес и е изкопана септична яма до калкана на [жилищен адрес] дворът не се поддържа и бил занемарен, поставена е и химическа тоалетна в близост до прозорците на живущите в съседния блок, която не се почиства. Освен това след извършена проверка за задължения относно процесния имот е констатирано и наличие на задължения за такса битови отпадъци в размер на 964,22 лв. за периода 2011 – 2023 г. Поради тези обстоятелства с доклада е предложено на Кмета на СО – Район „О. купел“ да издаде заповед за прекратяване на наемните правоотношения и изземване на общинското жилище на основание чл.46, ал.1, т.1 ЗОБС - неплащане на наемната цена или на консумативните разноски за повече от три месеца; т. 3 - нарушаване на добрите нрави; т. 4 - неполагане грижата на добър стопанин при ползване на жилището; т. 7 - използване на жилището не по предназначение.

Липсват доказателства, а и не се твърди оспорващата да е била уведомена за започналото административно производство.

На 12.09.2023 г. Кмета на СО – Район „О. К.“ на основание чл.46, ал.2 ЗОБС е издал оспорената в настоящото производство Заповед №РОК23-РД09-367/12.09.2023 г., с която е отменил Заповед №РОК21-РД09-190/23.06.2021 г. за настаняване на Н. Т. Ч. в общински имот, находящ се в гр. [населено място],[жк], ул. „767“, № 6. В мотивите на заповедта е изложено, че наемателката не изпълнява задълженията си по закон да полага грижата на добър стопанин при ползването на жилището, използвала го не по предназначение, налице е задължение за такса битови отпадъци, както и нарушаване на добрите нрави. Посочено е, че на основание чл.46, ал.2 от ЗОБС ѝ се дава едномесечен срок от връчването на заповедта да освободи имота доброволно. Указано е също задълженията за ТБО за процесния имот да бъдат заплатени в 14- дневен срок от връчването на заповедта.

На 14.09.2023 г. служители от отдел „УОСЖФ,ТД“ посетили имота и след като не намерили наемателката на адреса, залепили заповедта на входната врата на къщата, за което е съставен протокол от 14.09.2023 г.

За да опровергае фактите, послужили като основание за издаване на оспорения акт по искане на жалбоподателката е разпитан един свидетел, съсед на Н. Ч. – Р. Т.. От показанията му се установява, че жалбоподателката живее в общинското жилище от 1998 г, като същият твърди, че към момента тя живее сама на адреса, а синовете с децата си я посещават по празници и през уикендите. Потвърждава наличието на химическа тоалетна, изкопана яма, както и ламаринен навес. Отрича да е виждал извършването на ремонтни дейности на автомобили в двора на къщата във връзка с твърдението на ответника за използване на имот не по предназначение.

По делото е разпитан и свидетел на ответника – П. Д., живуща в блока в непосредствено съседство до процесния имот. Същата заявява, че жалбоподателката не живее там, а имотът се използва от синовете ѝ, които ежедневно извършват товаро-разтоварни дейности в имота. Посочва, че в двора на общинското жилище се съхраняват строителни материали, поставена е също химическа тоалетна, която смущава живущите наоколо с неприятна миризма, поради факта, че не се почиства, както и че е изкопана септична яма в непосредствена близост до блока, в който живее, за която самата тя е сигнализирала в районната администрация. Потвърждава

твърденията на ответника, че много често съседите са подавали жалби за горепосочените обстоятелства.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея акт, срещу подлежащ на оспорване административен акт. Оспорената заповед има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл. 145 и сл. АПК. Спазен е законоустановения срок. Заповедта е издадена на 12.09.2023 г. като срокът за оспорването ѝ започва да тече от съобщаването на акта. Данни за редовно съобщаване по реда на чл.18а АПК, съгласно изискването на чл.61 АПК липсват по преписката. Залепването на акта на входната врата на имота не е редовен способ за съобщаването му, доколкото такъв не е предвиден в разпоредбата на чл.18а АПК. Предвид това съдът приема, че срокът за оспорване на заповедта не е бил започнал да тече, при което жалбата от 26.09.2023 г. е депозирана в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита същата за **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

С процесната Заповед №РОК23-РД09-367/12.09.2023 г. Кмета на СО – Район „О. К.“ е отменил Заповед за настаняване № РОК21-РД09-190/23.06.2021 г. на Кмета на СО – Район „О. купел“, като е дал едномесечен срок от връчването на заповедта на наемателката да освободи доброволно имота. Съгласно чл.46, ал.2 от ЗОБС, респ. чл.33, ал.2 от НРУУРОЖТСО, наемното правоотношение се прекратява със заповед на органа, издал настанителната заповед. Следователно в това административно производство компетентността на органа, постановил настанителната заповед, е да прекрати наемното правоотношение, но не и да отмени самата заповед за настаняване. Влязлата в сила заповед за настаняване не може да бъде отменена на нито едно от основанията, посочени в чл.33, ал.1 от НРУУРОЖТСО, на които се е позовал административният орган. Ето защо оспорената Заповед № РОК23-РД09-367/12.09.2023 г., с която е отменена заповедта за настаняване, е нищожна поради липса на материална компетентност у издателя на акта. Заповедта за настаняване е влязъл в сила административен акт, неоспорен по съдебен ред, от който са придобити права, като неговата отмяна би могла да се извърши само по реда на чл.99 и сл. от АПК /глава Седма "Възобновяване на производства по издаване на административни актове"/. Основанията, при които влязъл в сила индивидуален административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия административен орган, а ако актът не е подлежал на оспорване по административен ред - от органа, който го е издал, са изчерпателно посочени във визириания текст. Такива не са обсъждани в заповедта, а и приложението на чл.102 от АПК не е възможно поради изтичане на предвидените за това срокове. При точно прилагане на материалноправните разпоредби освобождаването на заемано от наемателя жилище се постига не посредством

отмяната на акта, от който е възникнало наемното правоотношение, а с прекратяването му. /В този смисъл решение № 2262/04.03.2015 г. на ВАС по адм. д. № 6117/2014 г.; решение № 12395/15.11.2016 г. на ВАС по адм. д. № 13422/2015 г.; решение № 12578/21.11.2016 г. на ВАС по адм. д. № 12290/2015 г.; решение № 3334/20.03.2017 г. на ВАС по адм. д. № 12492/2015 г.; решение № 2035/17.02.2017 г. на ВАС по адм. д. № 265/2016 г. / Само на това основание оспорена заповед следва да бъде прогласена за нищожна, защото е невъзможно да породи целените правни последици, а именно прекратяване на наемното правоотношение. Изрично разпореждане в тази насока липсва в оспорения акт.

По тези съображения съдът намира, че подадената жалба се явява основателна и процесната заповед следва да бъде обявена за нищожна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалният представител на оспорващата искане за присъждане на разноски. От доказателствата по делото в тази насока е видно, че същата е заплатила държавна такса в размер на 10 лева и адвокатски хонорар в размер на 1500 лева, половината платен в брой при подписване на приложения по делото договор за правна защита и съдействие и половината платен в брой преди датата на съдебното заседание, видно от представената разписка за платена сума. От процесуалния представител на ответника обаче е направено своевременно възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което с оглед фактическата и правна сложност на делото съдът намира за основателно. Предвид това и доколкото делото е без материален интерес Столична община следва да бъде осъдена да заплати на оспорващата разноски за адвокатско възнаграждение в предвидения в чл.8, ал.3 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер от 1000 лева, или общия размер на дължимите разноски възлиза на 1010 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № РОК23-РД09-367/12.09.2023 г. на Кмета на Столична община – Район „О. купел“, издадена на основание чл. 42, ал. 2 ЗОБС, вр. чл.33, ал.1, т.1, т.3, т.4 и т.7 и ал.2 от НРУУРОЖТСО, с която е отменена Заповед №РОК21-РД09-190/23.06.2021 г. на Кмета на Столична община – Район „О. купел“ за настаняването на Н. Т. Ч. от [населено място] в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], ул. „767“, №6.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Н. Т. Ч. от [населено място] деловодни разноски в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, като на основание чл.138, ал.3 АПК на страните да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ:

